

Druppels op een gloeiende plaat?

Christus Triumfatorkerk, 20 oktober 2024, Diaconale zondag

Voorganger: ds. Jaap van den Akker

Lezing: Jesaja 40: 12-13 en 21-31

In deze dienst wordt Kirsten van Wingerden bevestigd als jeugdouderling

KOMEN

- Welkom
- Aanvangslied: 'Dit is een morgen' (Lied 216)
- Moment van Stilte
- Bemoediging en groet
- Psalm van de zondag: Psalm 24: 1 en 2
- Kyriegebed
- Glorialied: 'Groen ontluikt de aarde' (625)

WOORD

- Inleiding op het thema: 'druppels op de gloeiende plaat?' (Marijn)
- Lied De toekomst is een schone aarde
- Bijbellezing: Jesaja 40: 12-13 en 21-31
- Lied: 'De wereld is van Hem vervuld' (Lied 825: 1, 2 en 3)
- Preek

Het begint met een donderpreek vandaag.

God blaast ons nietige mensen bij monde van de profeet Jesaja van onze sokken:

Wie heeft de wateren met holle hand omvat, de hemel met zijn hand gemeten?

Wie heeft het stof van de aarde met een maatbeker afgepast?

Wie heeft de bergen gewogen op een weegschaal, de heuvels met balans en gewichten?

Wie heeft de geest van de HEER gemeten?

Nou? Wie? Ben je geneigd er achteraan te zeggen.

Alsof God een weerbarstige puber toespreekt:

Wie doet hier je was? Wie zorgt er dat er elke dag eten op tafel staat? Wie zorgt er dat het huis leefbaar is? – Nou? Wie?

Het klinkt dreigend.

Alsof God ruzie heeft met de mensen. Alsof God boos is op wat de mensen zijn schepping

aandoen. Alsof God er zo langzamerhand klaar mee is dat alles wat hij zo mooi gemaakt had.

Alles wat klopt en leven mogelijk maakt. Het licht en het duister. Het land en de zee. De planten

en de dieren, dat dat steeds weer verziend wordt door dat laatste schepsel, de mens. Die alles

naar zijn eigen hand wil zetten, in plaats van zich te voegen naar Gods hand en accepteert dat

God met zijn schepping het geheel voor ogen had en niet alles alleen maar ter meerdere eer en

glorie van de mens is geschapen.

God haalt diep adem in Jesaja 40

En hij buldert inderdaad.

Maar het is niet de hele mensheid waarover hij buldert.

En het is vooral ook niet angstaanjagend bedoeld.

Het klinkt misschien gek, maar het is een bemoediging, deze profetie van Jesaja. Het is een

heilsprofetie, met een boodschap die moed geeft.

Hoe dat zit?

Het volk van Israël is in ballingschap,.

Het zit al tientallen jaren opgesloten in een land ver weg van Jeruzalem, ver weg van het land van melk en honing dat God ooit voor hen bedoeld had. Ze zijn weggevoerd naar Babel. Jeruzalem is geplunderd. De tempel is verwoest.

God lijkt verder weg dan ooit. Is Hij er nog wel?

Ze zijn een speelbal geworden van andere machten. Koning Nebukadnezar is de baas. En de goden van Babel in hun prachtige tempels lijken gewonnen te hebben.

Ze zitten in zak en as. Moed verloren, al verloren. Het komt niet meer goed.

En dan klinkt deze profetie.

En wat zegt Jesaja: Nebukadnezar? Pff. Babylon met zijn prachtige tuinen en tempels? -laat me niet lachen. Dat stelt toch niets voor! Wie heeft de wateren met de holle hand omvat?

Weet je het niet meer? God troont boven de schijf van de aarde – haar bewoners zijn als sprinkhanen –, Hij spreidt de hemel uit als een doek, spant hem uit als een tent om in te wonen. Hij maakt vorsten nietig, de leiders van de aarde onbeduidend: nauwelijks zijn ze geplant, of Hij blaast over hen, en ze verdorren.

Het lijkt het einde, maar vergis je niet zegt Jesaja: Er is er maar Eén die blijft. Er is er maar Eén met echte macht. De God van Israël, de schepper van hemel en aarde. Wanhoop niet. Vorsten komen en gaan, rijken komen op en verdwijnen. Maar de HEER de God van Israël blijft. Hij is het die deze wereld tot een woonplaats heeft gemaakt.

Nu zou je van deze profetie achterover kunnen gaan leunen.

En denken. Tja het hangt toch niet van ons af. Wat doet het ertoe wat wij doen. God heeft alle touwtjes in handen. We zien wel hoe het afloopt. Dat is misschien nog niet eens zo'n vreemde reactie.

Maar daar heeft Jesaja op gerekend.

Daarom eindigt de profetie met een heel andere kant van God. Vrij abrupt. God komt opeens heel dichtbij. Dat is het unieke van de God van Israël. Hij is de niet na te rekenen, de ondenkbare grootste God van hemel en aarde, en tegelijkertijd komt Hij je tegemoet. Spreekt Hij je aan, al meteen bij de schepping: Mens waar ben? Of bij Abraham: Ga, op weg, ik breng je naar een land vloeiende van melk en honing. Die onbereikbare grootse God, die kent jou van binnen en van buiten. Die loopt met je mee een leven lang, die spreekt je aan, die inspireert je. Die zegt tegen je: "Wat jij doet, doet er echt toe. Ik zie het. Het is nodig dat jij er bent. Zonder jou is mijn schepping niet compleet."

Jesaja slaat opeens een heel ander toon aan:

Ja, een eeuwige God is de HEER, schepper van de einden der aarde. Maar dat belet Hem niet om dichtbij je te zijn: Hij geeft de vermoeide kracht, de machteloze geeft Hij macht in overvloed.

Wie hoopt op de HEER krijgt nieuwe kracht.

Prachtig hoe de grootsheid en de kleinheid van God hier wordt geschetst.

En dat is precies wat ook vandaag belangrijk is.

Want het klopt dat we afhankelijk zijn van onze Schepper als het gaat over hoe het met deze wereld verder gaat.

En het klopt dat het je regelmatig overvalt dat het er eigenlijk niet toe doet welke keuzes je maakt in je leven. Waarom zou je afval scheiden als het toch weer op een hoop wordt gegooid? Waarom zou je kleding kopen die langer meegaat dan één zomer, want dat ene T-shirt maakt toch niet het verschil? Waarom zou je een apparaat laten repareren, een nieuwe kopen is vaak goedkoper.

Omdat het er wél toe doet.

Niet dat je er opeens de wereld mee redt. Woestijnen die oprukken en eilanden die zinken – dat zal vrees ik nog wel even doorgaan, maar wel omdat je er een beweging mee in gang zet. Wel

omdat alle kleine beetjes wel helpen. Die druppels op een gloeiend plaat, maken de plaat echt iets minder gloeiend.

En ook omdat het gezien wordt. Misschien niet direct door je omgeving, maar dan toch wel door de God van hemel en aarde, die zeer hoog troon en zeer laag ziet.

Hij wordt blij van iedereen die de schepping lief heeft.

Niet de grootste plannen en de stroperige politieke besluiten, die vervolgens niet worden uitgevoerd doen er uiteindelijk toe, maar een mens die durft toe te geven dat hij niet alles kan, die op zijn kleine stukje aarde probeert het goede te doen en die daarin mag weten dat zij God aan haar zijde vindt: "Hij geeft de vermoeide kracht, de machteloze geeft Hij macht in overvloed."

De wereld redden we niet met de verduurzaming van het gebouw, fairtrade koffie, herbruikbare kleding en een papierprikactie rond de kerk, maar met deze druppels op de gloeiende plaat eren we God als onze schepper omdat we in die kleine daden belijden dat we deze grote wereld niet in eigendom hebben, maar in bruikleen en dat het een opdracht is goed voor deze wereld te zorgen. Als we dat doen, al is het op nog zo'n kleine schaal, kwetsbaar en ogenschijnlijk zinloos - mogen we weten dat we God naast ons vinden.

Uiteindelijk gaat het om de toekomst. Een nieuwe toekomst met God.

Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Uiteindelijk gaat het om een paradijs, een nieuwe schepping waar het goed is.

Uiteindelijk draait het niet om ons, maar om wat via God naar ons toekomt.

En elke stap die wij naar God toe zetten, brengt die toekomst dichterbij.

Amen

- Muzikaal intermezzo
- Lied 'Wat vraagt de Heer nog meer van ons' (Lied 992)

BEVESTIGING

- Inleiding op de bevestiging
- Vragen
- Handoplegging
- Vraag aan de gemeente
- Lied "Heer raak mij aan met uw adem" (Lied 695: 1, 3 en 5)

ANTWOORD

- Dankgebed, voorbeden, Onze Vader, stil gebed
- Collecte

GAAN

- Slotlied: Aan U behoort o Heer der heren (Lied 978: 1, 2 en 3)
- Zegen